

Szkółka

niedzielnia

Módl się i pracuj, a będziesz szczęśliwym.

LESZNO. W Niedzielę czwartą po zielonych świątkach, dnia 1. Lipca 1838.

RELIGIA.

**Żywot Świętego Szymona Piotra,
Apostoła, pierwszego Namiestnika
Iezusa Chrystusa na ziemi.**

Szymon, rodem z miasta Betsaidy, w Galilei, trudnił się rybołówstwem; a ożeniwszy się w Kafarnaum, tamże zamieszkał. Święty Ian, Ewangelista, w ten sposób nam opisuie poznanie się iego z Chrystusem: „A poyrzawszy Ian Chrzciiciel na Iezusa idącego, rzekł: oto baranek boży! I usłyszeli go dwaj uczniowie mówiącego, i szli za Iezusem. A obróciwszy się Iezus i uyrzawszy ich za sobą idących, rzekł im: czego szukacie? którzy mu rzekli: Rabbi, (co zowią, wyłożywszy, nauczyciela) gdzie mieszkasz? rzekł im: pójdźcie a oglądajcie. Przyszli, widzieli, gdzie mieszka, i zostali przy nim onego dnia. A był Andrzej, brat Szymona Piotra, jeden ze dwu, którzy słyszeli byli od Iana, a szli byli za nim. Ten pierwszy znalazł Szymona, brata swego, i rzekł mu: znaleźliśmy Messyasza (co iest, wyłożywszy, Chrystus), i przywiódł go do Iezusa. A weyrzawszy nań Iezus, rzekł: tyś iest Szymon, syn Iona; ty będziesz zwan Kefas, (co się wyklada: Petrus, Piotr,

Opoka).“ Odmieniając Pan Iezus imię Szymonowi, musiał mieć w tém coś na celu. Co zaś za cel miał w tém Zbawiciel, to nam Święty Mateusz w swojej Ewangelii tak opowiada: „A przyszedł Iezus w strony Cezarei Filipowey, i pytał uczniów swoich, mówiąc: czém mienią być ludzie syna człowieczego? A oni rzekli: iedni Ianem Chrzciicielem drudzy Eliaszem, a insi Ieremiaszem, albo iednym z Proroków. Rzekł im Iezus: a wy kim mię być powiadacie? Odpowiadając Szymon Piotr, rzekł: Tyś iest Chrystus, Syn Boga żywego. A odpowiadając Iezus, rzekł mu: błogosławiony iesteś Szymonie, synu Iona, bo ciało i krew nie objawiła tobie, ale oyciec mój, który iest w niebiesiech. A ja tobie powiadam: iżes ty iest opoka, a na téj opoce zbuduję kościół mój, a bramy piekielne nie zwyciężą go. I tobie dam klucze królestwa niebieskiego. A cokolwiek zwiążesz na ziemi, będzie związane i w niebie, a cokolwiek rozwiążesz na ziemi, będzie rozwiązane i w niebie.“ Z tych słów pokazuje się widocznie, dla czego Zbawiciel nadał Szymonowi nazwisko Piotr Opoka. Oto go obiera za swego Namiestnika na ziemi, za głowę kościoła, który pod iego zarządem tak mocno stać będzie, iak dom na skale wybudowany; dla tego nadał mu nazwisko

Piotra Opoki, a późniéj obiecał mu dać moc zarządzania tym kościołem, to jest swoimi wyznawcami, mówiąc: dam ci klucze królestwa niebieskiego, którą téż krótko przed swoim w niebo wstąpieniem zlał na niego. O tém Jan Świéty, Ewangelista, tak pisze: „Gdy tedy obiad odprawili, rzekł Szymonowi Piotrowi Iezus: Szymonie Ionów, miłujesz mnie więcéy, aniżeli ci? (rozumie się drudzy Apostołowie) Rzekł mu: tak Panie, Ty wiesz, że Cię miłuję. Rzekł mu: paś baranki moje! Rzekł mu powtóre: Szymonie Ionów, miłujesz mnie? Rzekł mu: tak Panie, Ty wiesz, że Cię miłuję. Rzekł mu: paś baranki moje! Rzecze mu potrzebie: Szymonie Ionów, miłujesz mnie? Zasmucił się Piotr, że mu trzeci raz rzekł: miłujesz mnie. I rzekł mu: Panie, Ty wszystko wiesz; Ty wiesz, że Cię miłuję. Rzekł mu: paś baranki moje!“ Przez te słowa oddaie Zbawiciel naywyższy urząd Piotrowi, iako głowie widzialnéy kościoła na ziemi nad swoją trzodą, to jest tak nad innymi apostołami, biskupami i niższego rzędu kapłanami, iako téż nad całym ludem chrześcijańskim. Wszyscy więc Chrześcijanie, tak duchowni, iako i świeccy, Piotra Świétego za głowę kościoła uznawać, iego zarządowi ulegać, iego nauki i napominania słuchać powinni, co się tyczy wiary, obyczajów i karności kościelnéy. A kto tego nie czyni, ten się odrywa od kościoła, ten jest odszczepieńcem. Ten urząd tak wielki, nie sam tylko Szymon Piotr miał sprawować, ale wszyscy prawi iego zastępcy, biskupi Rzymu, bo ten urząd ma trwać aż do skończenia świata, a do tego téż czasu koniecznie dla iedności i nieskazitelności wiary, widzialna głowa kościoła jest potrzebna. Te więc słowa,

które Iezus wyrzekł do Piotra, stósują się do każdego następcy Piotra, do każdego Papieża, Oycy Świétego. Każdy Papież ma tę moc, tę władzę; każdego więc wysłuchać na sumienie iesteśmy obowiązani; ten sam urząd piastuje dzisiay Grzegórz szesnasty; on jest dzisiay Piotrem, Opoką, głową kościoła, widzialnym Namiestnikiem Iezusa Chrystusa na ziemi; on jest stróżem naszego kościoła, naszéy wiary; iemu Chrystus przykazał paść baranki, paść owce swoje. Tę godność, ten naywyższy urząd sprawował Szymon Piotr, i wszyscy Apostołowie, wraz z wiernym ludem, przyznawali mu ją. Bo iak nam Pismo święte powiada w opisanu tego, co działali Apostołowie po Wniebowstąpieniu Pańskim, zawsze Piotr Świéty występował na czele Apostołów i ludu, na czele całego kościoła, i wyliczając Ewangelistowie imiona Apostołów, zawsze Szymona Piotra na pierwszém stanowią mieyscu, lubo go Chrystus nie naypierwszego obrał na apostołstwo. Co się tyczy główniejszych ieszcze wydarzeń w życiu Świétego Piotra, to nam Pismo święte te nadto wspomina: Szymon Piotr był świadkiem owego cudownego przemienienia się Chrystusa na górze Tabor, gdzie twarz Iego boska iasniała iak słońce, a szaty iak śnieg. Piotrowi nayprzód umywał Pan Iezus nogi po ostatniéy wieczerzy, i Piotra wraz z Iakóbem i Ianem wziął z sobą na górę oliwną, gdzie się gorąco modlił do Oycy Przedwiecznego, krótko przed swoim poymaniem. Gdy Chrystusa na owéy górze Iudas Iskariot wydał w ręce zaciętych nieprzyjaciół, Piotr za wielką uniesiony gorliwością, uciął ucho słudze arcykapłana, Malchusowi, co mu Zbawiciel zganił. Za skępowanym Mistrzem swoim szedł

Szymen Piotr aż do mieszkania arcykapłana Kaifasza, gdzie go się, niestety! po trzy razy zaparł. Ale uznawszy błąd swój wielki, gorzkiemi załak się łzami, i zaczął zaraz ostro zań pokutować. Według świadectwa Świętego Pawła, Apostoła, najprzód Piotrowi pokazał się Zbawiciel po swoim zmartwychwstaniu, a potem drugim dopiero Apostołom. Po wniebowstąpieniu Pańskim, Piotr Święty zajął się, iako głowa kościoła, obraniem na miejsce zdraycy Iudasza na apostołstwo, Świętego Macieja; a poszcząc i modląc się, gotował się z innymi na przyjęcie Ducha Świętego. Kiedy zaś w dzień Zielonych Świątek, Apostołowie odebrali Ducha Świętego i różnemi językami mówić zaczęli, a Żydzi mieli ich za pijanych, wystąpił Piotr Święty, iako obrońca współapostołów, przed zgromadzony lud, opowiadał Jezusa Chrystusa zmartwychwstałego z największą odwagą i gorliwością, i tём pierwszém swoim kazaniem, trzy tysiące ludzi nawrócił do Chrystusa. W kilka dni potem w imię Jezusa Chrystusa nazareńskiego, uzdrowił w przysionku kościoła ieruzolimskiego chromego człowieka od urodzenia. Na jedno słowo Piotra Świętego, padł nagłą śmiercią Ananiasz i żona jego Zofia, ponieważ skłamali Duchowi Świętemu, mówiąc, że wszystkie pieniądze za sprzedaną rolę składają u nóg Piotra na dobro wiernych, do czego ich nikt nie przymuszał, a oni jednak część z tych pieniędzy ukryli. Naywyższa rada żydowska w Ieruzolimie, obawiając się, aby Piotr i inni Apostołowie całego ludu nie nawrócili do Jezusa, uwięzili ich, ale Bóg wybawił ich z więzienia przez Anioła, nakazując im opowiadać słowa żywota. Późniéj, Piotr i drudzy Apostołowie, od

przełożonych żydowskich srodze biczowanymi zostali za to, że opowiadali Ewangelią. Znieśli oni cierpliwie i ochotnie chłosty dla Chrystusa, ale więcéj słuchając Boga, iak ludzi, nie przestawali opowiadać nauki Zbawiciela; a gdy Filip, Diakon, nawrócił mieszkańców Samaryi do wiary, Święty Piotr z Ianem udali się do nich i udzielili im Sakrament bierzmowania. Niedługo potem uzdrowił Piotr w Lydzie powietrzem ruszonego, nazwiskiem Eneasza, a w Ioppie wskrzesił zmarłą niewiastę, Tabilę. Tu bawiąc, odebrał zlecenie od Boga, aby nietylko Żydom, ale i Poganom, opowiadał Ewangelią. Posłuszny był wezwaniu boskiemu Piotr Święty, i pierwszym, którego z Pogan nawrócił, był rotmistrz Korneliusz. Tak opowiadając Ewangelią Piotr pogranicznym narodom, zaszedł aż do miasta Antyochii, gdzie, wielu do Chrystusa nawrócił i tam stolicę biskupią założył. Późniéj iednak następcę po sobie zostawiwszy, udał się do Rzymu w czterdziestym drugim roku po narodzeniu Chrystusa, aby w tём mieście, stołecznem całego prawie świata ówczesnego, rozeznał światło Ewangelii. Zabawiwszy tu dwa lata, poszedł do Ieruzalem na święta wielkanocne; ale król Heród Agryppa, zamordowawszy Ś. Iakuba Apostoła, uwięził i Piotra, i byłby z nim podobnie postąpił sobie, dla przypodobania się Żydom, gdyby go Anioł cudownie nie był znowu z więzienia uwolnił. Powrócił tedy Piotr Święty do Rzymu, za panowania cesarza Klaudyusza. W tём mieście iuż wówczas nie mało Żydów mieszkało, którzy zaczęli prześladować Chrześcian. Cesarz więc wypędził ich z miasta, iako niepokóy czyniących, co i Chrześcian spotkało, bo ich miano za sektę żydowską.

Opuścił więc i Piotr Święty to miasto; ale gdy w pare lat otrzymali Żydzi wolność mieszkania znowu w Rzymie, wrócili do miasta tego i Chrześcianie z Ś. Piotrem, który tu już aż do śmierci swojej iako Biskup rzymski i głowa całego kościoła przemieszkował. Gdy w roku sześćdziesiątym szóstym po Chrystusie, Nero cesarz zaczął prześladować Chrześcian, Piotr Święty, wraz z Apostołem Pawłem, dostał się do więzienia, z którego wyprowadzony, na krzyżu głową na dół zamordowany został. Posiadamy w Pismie świętym dwa listy Szymona Piotra, z których w pierwszym zachęca Chrześcian w ogólności do pobożnego życia, i podaje przełożonym przepisy, iak mają czuwać nad powierzoną sobie trzodą; w drugim zaś liście napomina Apostoł Święty do wiernego trzymania się czystej nauki Ewangelii i do strzeżenia się błędów. Opuścił Szymon Piotr wszystko, a poszedł za Chrystusem. My więc za jego przykładem nie przywiązujemy się do rzeczy doczesnych niewolniczo, ale całym sercem i wszystkimi siłami trzymamy się Jezusa Chrystusa i Jego nauki, iaką nam przez kościół nasz święty katolicki podaje, którego głową widzialną jest Ojciec Święty.

GOSPODARSTWO.

Lnianka, roślina olejna.

(Z Kalend. roln. gospod.)

Lnianka zasługuje na największą uwagę rolników, posiadających grunta zasłabe pod inne rośliny olejne; albowiem susza mało jej szkodzi, owady jej nie niszczą, a przytém znaczny plon wydaje. Z morga polskiego wydaje sześć korcy,

a w razie dobrego urodzaju, i dziewięć. Słomę, plewy i łupiny tej rośliny, wszystkie gatunki zwierząt domowych chętnie pożywają, i iak się здаie, iest im bardzo zdrową. Wprawdzie, bydło rogate niechętnie od razu spożywa makuchy lniankowe, a mianowicie, gdy poprzednio lniane dostawało; ale powoli nawyka do nich, a tём prędzej, gdy w początku dodaie się do nich nieco lnianych, lub rzepiowych. Roślina ta u nas rośnie dziko; a co szczególniejsza, znayduje się zawsze pomiędzy lnem, nawet tam, gdzie nigdy hodowaną nie była, gdzie nasienie lniane naydokładniej się oczyszcza, i pewnym być można, iż ziarenka lnianki w nim się nie znaydują; a nawet się zdarza, iż podczas pewnej pory czasu, bierze ona górę nad lnem, i zupełnie go przytłumia. Wszakże i ta okoliczność przemawia za hodowaniem tej rośliny, wskazując, iak bardzo klimat nasz jej służy. — W książkach tak lniankę opisują: „Lnianka ma korzeń roczny; pęć kosmaty, pospolicie nad łokieć wyższy; liście strzałkowe, zaostrzone; kwiat żółty; kwitnie od Maja do Lipca, według tego, kiedy w jakim czasie iest zasiana. Strączek przewrotno-jałowaty, ma szypulkę, i iest wieloziarnowy. Ziarno jaowo-okrągłe i brózdowane. Rośnie między zbożem, a osobliwie między lnem. W niektórych krajach zasiewa się umyślnie, co wiosna, dla nasienia, z którego olęj obfity, i, skoro świeży, przyjemny, W Niemczech, nie tylko do lekarstw, do palenia, ale i do potraw go używają.“ Lnianka zaprzestae na ziemi lekkiej, byle żyznej i dobrej, podobnie iak pod len uprawionę. W gruncie, na rzepik letni zasłabym, wyda ona plon znaczny. Iednakowo im ziemia mocniejsza, tём też plon obfitszy.

(Dokończenie w następującym numerze.)